

L'escenari
de llauna

Peter Pan torna a volar

Francesc M. Rotger

D'aquí a poc farà un segle. Fou el 1902, diuen, quan sir James Matthew Barrie creà el personatge de Peter Pan, a la seva novel·la *El petit ocell blanc*. Al món sencer, aquesta història del nin que no volia créixer es coneix, per damunt tot, gràcies a la versió de dibuixos animats de la factoria Disney, la qual d'aquí a poc també farà anys: cinquanta, perquè és del 1952. Ni tan sols el mateix Steven Spielberg va aconseguir apropar-se, ni de lluny, al que ja es considera un clàssic del cinema infantil, i el seu *Hook* sembla que es troba entre els poquíssims fracassos del creador de *ET*, *Jurassic Park* i *La lista de Schindler*, pos per cas; i això que, em sembla, en Dustin Hoffman feia un paper de Capità Garfi difícil de superar. El problema és que havia de competir amb un mite dibuixat.

A l'àmbit de llengua anglesa, però, *Peter Pan* és, també, una peça teatral, del mateix J.M. Barrie, que tradicionalment es posa en escena cada any per Nadal als escenaris de Londres i d'altres ciutats. De vegades, aquest costum s'exporta a altres països. Aquests darrers dies, s'ha estrenat a Palma una nova versió de *Peter Pan*, produïda pel mallorquí Rafel Oliver, amb l'objectiu de que, amb les seves dues versions, en català i en castellà, realitzi una llarga gira fins el pròxim abril per les Illes, per Catalunya i per gairebé tota la resta de les comunitats autònomes; de fet, es preveu que aquest Nadal vinent torni a la cartellera de la capital balear, insistint, així, en els lligams del nin perdut als jardins de Kensington (on existeix un simpàtic monument a aquest personatge de ficció) amb les festes nadalenques.

El director d'aquest *Peter Pan* produït a Mallorca, Gonzalo Baz, s'ha estimat més inspirar-se a la novel·la del mateix Barrie *Peter Pan i Wendy* que a la peça teatral, dins la qual fades, sirenes, pirates i indis componen una seductora barreja de gèneres, encara que sempre dins l'àmbit de

l'aventura, que per ella mateixa ha esdevingut una nova mitologia. Baz rebutja el "maniqueisme" de Disney i persegueix un punt de vista més contemporani, encara que sembla que sense arribar a l'audàcia del mallorquí d'adopció Max que, a les pàgines d'"El Víbora", va anar

publicant els seus episodis de "Peter Punk", amb uns nins perduts i una Campaneta que sens dubte haguesin posat els pèls de punta a Barrie. El mite, però, crec que ha sobreviscut fins i tot a aquesta dura prova a què ha estat sotmès pel còmic. ■

